

Lassan a vége felé közeledett az építő-anyag-ipari konferencia. Mindannyian jól éreztük magunkat, a társaság az eltelt két hét alatt jól összerázódott. Túl voltunk az érde-mi megbeszéléseken, így egy kis lazítást megengedhettünk magunknak.

A forró éghajlatot szerencsére hamar megszoktam. Sokan panaszkodtak a gyér légkondicionálásra s más egyéb – európainak szokatlan – dologra, de engem semmi sem zavart. Egyenesen élveztem a számomra egzotikus bűzt a piacon, a forró nyüzsgést a „sárból” épített város utcáin. Sokat figyeltem az embereket. Próbáltam megfejtetni másságuk értelmét, lényegét. Csodáltam életkedvüket, mely felülkerekedett irtó-zatos nyomorukon. Sokfelé jártam a világban, de ilyen szegény és nyomorult népet még nem láttam. Nem értettem, mi adja nekik a mérhetetlen erőt ahhoz, hogy talpon tudnak maradni ilyen nehéz körülmények között.

Aznap délután is a piacon sétáltam. Késő délutánra már elviselhető lett a napsütés. A piac egész estig, sőt éjjel is egy mozgó, nyüzsgő tér volt. A szállodánk gyalog úgy egy félóránnyira volt e helytől, de én mindennap fáradhatatlanul kiballagtam, nekivágva a nyüzsgő emberáradatnak. Ellátmányomból bármelyik portékát megvehettem volna, de a helyi szokást én is betartottam, ezért mindig és mindenre alkudoztam. Venni valamit azonban szinte sohasem sikerült, itt mindennek gyanús szaga volt, a forróságban a halak bűzlöttek, mindent szállt a sok légy és a por.

Jól éreztem magam az üvöltöző nyüzsgésben. Annyiféle nyelv keveredett itt, hogy nem győztem kapkodni a fejem.

Az egyik helyen arabul perlekedtek, néhol arab akcentusú arab-angol nyelven, a másik helyen valamilyen számomra ismeretlen, kevert helyi dialektusban. Elvértve németül vagy franciául is próbálkozott némelyik turista. Az emberi beszédet néha túlhar-sogta a teherhordó tevék, szamarak bőgése és az eladásra szánt kecskék mekegése.

Nekem éppen ez a hely kellett, imádtam az ilyen, európai embernek szokatlan környezetet. Éreztem és élveztem az igazi életet. Azonban hamarosan ennek az igazi életnek a hátrányait is megismerhettem. A szálloda alkalmazottai érkezésünkkel felhívták a figyelmünket arra, hogy a világ legügyesebb zsebtolvajai is itt tartózkodnak, fő ténykedési területük a piac és környéke.

Az első napokban vigyáztam a tárcámra, ám mivel semmilyen furcsa esemény nem történt, az utolsó napokra lanyhult a figyelmem. Mivel nem először jártam már hasonló területen, „vagyonomat” mindig két részre osztottam, és a kisebbik részt hordtam magamnál, a nagyobbik részt pedig a recepció pán célszekrényében helyeztem el.

A szobák nem voltak elég biztonságosak, ezért kénytelen voltam így cselekedni. Ebben az országban is, mint sok más országban, a szálloda csak azokért az értéktárgyakért vállalt felelősséget, amelyeket a vendégek a pán célszekrényben helyeztek el.

Helyi idő szerint délután hat felé járt, ekkor már tanácsos volt hazaindulni, mert délről erősen feltámadt a sivatagi szél. A sivatag forró lehelete magával hordta, kavarta az éles homokszemeket, melyek igen kedvelték az európai ruházatot, mert minden résbe beleültek. Néhol olyan porfelleg keletkezett, hogy az ember az orra hegyéig sem látott. A napszemüveg megóvott a nap gyilkos sugaraitól, azonban a finom liszt-porral szemben tehetetlen voltam, néhányszor meg kellett állnom, hogy szemeimből kitöröljem a sivatag „ajándékát”.

Egy újabb ilyen kényszerpihenő közben hirtelen deréktáján egy erős ütést éreztem. Olyan erővel rohant nekem valaki vagy valami, hogy egyensúlyomból kibillentett s elterültem a földön. Kézitáskám nagy ívben kirepült a kezemből. A kezemben lévő napszemüvegemet szintén elejtettem, s ráesve, annak szilánkjai végighasították mellemen az inget. Hallottam a dobogó lábak egyre halkuló ütemét, lenyűzött bőröm fájdalmát feledve, fejem azonnal kitisztult.

„Megtámadtak” – cikázott át agyamon a gondolat.

Megláttam a futó alakot, kezében a táskámmal, utána vettem magam. A düh és a bosszú erőt adott, mert úgy szaladtam – félretaszítva az elébem kerülőket –, mint egy megvadult fenevad.

Önbizalmam egyre nőtt, amint csökkent a távolság köztem és támadóm között. Míg mögöttem futottam, jól megfigyelhettem vézna alakját, azonnal láttam, hogy egy kamaszodó gyerek.

Támadóm érezhette, hogy már csak pár lépésnyire vagyok tőle, mert hirtelen még jobban megszorította lépteit. Ügyesen rohant, és jól szedte a kanyarokat a számára bizonyosan ismerős utcákon. A szűk és kanyargós sikátorokban nagyobb előnyre tett szert, de még így is túl közel voltam hozzá. Néha hátrapillantott, akkor láttam, hogy nem bírja már soká. A forró levegő égette torkomat, éreztem, hogy már én sem bírom sokkal tovább. Ijedt arcát látva reméltem, hogy eldobja azt az átkozott táskát, és akkor megmenekül tőlem és én is megmenekülök a szomszédaláltól, de nem tette. Az utolsó lépteimet megnyújtottam és nagyot taszítottam meztelen hátán. A lendület hatására mindketten elestünk. Rázuhanám, hangosan nyekkent alattam gyenge teste, és egy halk, nyüszítő hangot hallottam. Nagy nehezen feltápászkodtam, kitéptem görcsös kezei közül a táskát. Úgy feküdt ott a földön, mint egy leterített őz. Melle zakatolva járt fel-alá. Lábammal leszorítottam a földre bokáját, hogy ne tudjon mozdulni. A másik lábával kétségbe esve felém rúgott, de éreztem, hogy nincsen benne erő. Karjánál fogva felrántottam a földről, és jobbról-balról kétszer megütöttem tenyeremmel az arcát.

– Egyiket a napszemüvegért, a másikat a futásért kapod – üvöltöttem angolul.

A gyerek összehúzta magát, annyira remegett a kimerültségtől és az ijedségtől, hogy amint elengedtem, azonnal összerogyott. Úgy kuporgott a lábaimnál, mint egy nagyobb fajta gumilabda. Pár percig farkasszemet néztünk egymással – agyunkban zakatolt a „mi lesz most?” kérdés.

Amint kicsit kifújtam magam, megnyugodtam.

A kölyök nem mozdult, megadóan várta a sorsát, én végignéztem rajta, erősen felhorzsolódott vékony lábát látva rájöttem, hogy aki előttem hever legyőzve, megálázva, az nem egy gonosztevő, hanem egy szerencsétlen sorsú ember, aki kényszerből tette azt, amit tett, és vesztett. Kinyitottam a táskám, és a pénztárcámban lévő 4-5 érmét rászórtam az előttem heverő testre.

A vékony test azonnal életre kelt, és mohón kapkodni kezdett a fémpénzek felé. Valamit motyogott, de nem értettem a nyelvét, mert az egyik helyi keveréket beszélhette.

Rövid sortom zsebéből elővettem zsebkendőmet s letöröltem vele saját vérző térdem, majd a kendőt összehajtvam a gyerek felé nyújtottam, s kezemmel egy törölő mozdulatot tettem, hogy megértse, miért adtam neki. A himzett fehér zsebkendőt szinte úgy tépte ki a kezemből. Összegyűrte és markába szorította, eszébe sem jutott, hogy saját vérző lábát letörölje vele.

Leguggoltam elé és lábát megérintve próbáltam rávenni, hogy kitörölje fájdalmas sebeiből a beleragadt homokot.

– Töröld meg – bólogattam felé, kezemmel gesztikulálva.

Úgy láttam, nem boldogulunk egymással, ezért intettem neki, hogy tartsa meg a kendőt. Felálltam és elindultam vissza a piac felé. Lábam remegtek a megerőltetéstől, nem voltam hozzászokva, hogy kilométereket rohangáljak egy idegen ország ismeretlen utcáin.

Néhányszor eltévedtem, és mikor már másodszor mentem el egy jellegzetes épület előtt, megpróbáltam jobban koncentrálni az útra. Végül sikerrel jártam, megtaláltam a piacteret, onnan azután már az ismert úton folytattam a gyaloglást a szálloda felé. Igyekeztem, mert nem akartam, hogy rám sötétedjen. Már nem lehettem messze a szállodától, mikor úgy éreztem, mintha követnének. Hátrafordultam, és a mögöttem kullogó gyerekben délutáni támadómat ismertem fel. Próbáltam elhessegetni, de nem tágitott, amikor megálltam, akkor ő is megállt. Nem akartam, hogy rám akaszkodjon, ezért ki kellett találnom valamit. Megfordultam és elindultam felé, erre azonban ő is hátrálni kezdett. Rá kellett jönnöm, hogy ezzel a taktikával nem megyek semmire. Kénytelen voltam hagyni, hadd jöjjön, ha nem restelli magát. Tudtam, hogy a szálloda ügysem jöhet be.

A portán elkértem a szobám kulcsát, a ruhámra mutogató portás izgatott kérdésére csak legyintettem.

A hűvös szoba kicsit felüdített, megmosakodtam – mert a kevés víz miatt fürdésről nem nagyon lehetett szó – és bezuhantam az ágyamba.

■ Hirtelen felnéztem, fülledt éjszaka hangjai suhantak be szobám nyitott ablakán. Odamentem az ablakhoz és gyönyörködtem a nagy teliholdban. A nappal nyüzsgő forgataga után jól esett a csendes éjszaka. Fejem felett csak a hatalmas ventilátor lassú forgása adott némi surrogó hangot.

Gyönyörködtem az éjszakában és sajnáltam az idő múlását, mert a délutáni kalandomat leszámítva jól éreztem magam itt, és még szívesen maradtam volna pár hétig. Az ablakhoz húztam egy széket, leültem és elmélkedtem a nap eseményein. Gondolataimban a kamasz járt. Vajon hol lakik? Evett-e? Vannak-e szülei? Mi lesz belőle?

Gondolkodtam, kérdezgettem magamtól, mennyivel rosszabb ezeknek a gyerekeknek a sorsa, mint odaát, nálunk Európában. Ezek a gyerekek itt mind elkallódnak. Fiatalon meghalnak, mert e kényszerű életvitelük megöli őket, még azelőtt, hogy megérnék a felnőttkort.

Miért van ez így...

Hirtelen szörnyű óbégátás zökkentett ki gondolataimból. Felálltam és láttam, hogy a szálloda előtt nagy csoportosulás van.

Nyújtózkodtam, hogy lássak valamit, de a fény nem volt elég, csak azt láttam, hogy az emberek valakit taszigálnak.

Erkélyemről a sötét mélységbe meresztgettem szemeim, és hirtelen belém nyilallt a felismerés, amikor az ismerős nyurga alakot ki tudtam venni a csoportosulásból.

Hármasával vettem a lépcsőfokokat, hogy minél hamarabb leérjek az emeletről. A lendülettől szinte úgy robbantam ki a szálloda ajtaján. Erre a gyülekezet hirtelen megtorpant és a kiabálás abbamaradt.

Odamentem a főportáshoz és megkérdeztem:

– Mit vétett a gyerek?

A portás elengedte a jajgató gyerek rövidre nyírt fekete haját. A kamasz erre rögtön leborult és átfogta térdeimet. Újra nagy kiabálás kezdődött, én pedig próbáltam megnyugtatni a szálloda személyzetét.

Megtudtam, hogy a srác már órák óta ott lebzelt a hotel körül, és a portások azért jöttek ki, hogy elzavarják a csavargót, nehogy bántassa a hotelben lakó *gentlemanokat*.

Megmagyaráztam a délután történt eseményeket a főportásnak, aki mindenkit a helyére küldött, és amikor már csak hárman maradtunk, elkezdett ordítani a gyerekkel, aki zokogva válaszolt neki.

Az egész szózuhatagból természetesen egy mukkot sem értettem, de a főportás megmagyarázott mindent.

– Uram, jegyezze meg, ne tegyen itt jót senkivel, mert utána nem lehet őket levakarni. Ez a gazfickó önt várta itt a kapu előtt. Nem hajlandó megmondani, hogy mit akar öntől, uram. Csak azt hajtogatja, hogy ön jó, és ő mutatni akar valamit.

A főportás megnyugtatott, hogy ne tartsak semmitől, azonnal rendőrt hív és a gazember nem fog többet zaklatni. Erről azonban sikerült hamar lebeszélnem egy ropogós papírbankóval.

Igen meglepődtem azon, hogy mit akar nekem mutatni ez a szerencsétlen, hiszen a saját vézna testén kívül semmije sem lehet.

A portás megengedte, hogy a szobámból ételt vigyek ki újdonsült „barátomnak”, de megjegyezte, eszembe ne jusson éjjel kint maradni az utcán.

Bólogattam, hogy megfogadom a tanácsát, de nem hitte, ezért erősen kezdett húzni az ajtó felé. Nem tehettem mást, otthagytam a mohón evő gyereket az utcán.

A kis lelenc hálásan nézett rám, miközben befalta a tőlem kapott kenyeret. Jobb keze ökölbe volt zárva. A pénz, amit délután kapott tőlem, még mindig a markában lehetett.

Éjszaka még sokszor kinéztem az ablakon. A hold fénye mindannyiszor megcsillant egy rozoga, inas, barna testen. Azon az éjjelen semmit sem aludtam.

■ Az első hajnalsugár már ruhában talált.

Ott-tartózkodásomból már csak két nap volt hátra, ezért próbáltam szűkös időmet minél jobban kihasználni. Úticsomagomból előkotoráztam kicsi hátizsákom, megtöltöttem minden „földi jóval”, és útnak indultam. A portás álmosan intett utánam, s én kiléptem a külvilágba.

Sejtésem beigazolódott. A kamasz kölyök ugyanott várt rám, ahol előző nap elbúcsúztam tőle. A reggeli hidegtől és a fáradtságtól elgémberedve indult meg felém, amikor meglátott. Üdvözlőleg intettem, mire ő belém csimpaszkodott, s húzni kezdett a piac felé. Olyan erővel húzott maga után, hogy szinte képtelen voltam haladni vele. Meglepett erőszakossága, de ezt az elmúlt éjszaka elszenvedett nehézségeinek tudtam be.

Szinte futva haladtunk, néha megtorpantunk, s így lassításra kényszerítettem, de ő pillanatokon belül újra gyorsított. Elhatároztam, ha így megy tovább, akkor nem megyek vele sehová. Rádásul egyetlen szót sem váltottunk, mivel egymás nyelvét nem értettük. El sem tudtam képzelni, hogy hová megyünk, de éreztem, hogy mennem kell.

Az utcák lassan kezdtek benépesedni, néhány csadorba öltözött asszony – fejükön vizeskorsóval – ment el mellettünk.

Egy fehér szakállas aggastyán néhány ökröt hajtott a piac felé.

A piaci zsívaj egyre jobban felerősödött, de mi hirtelen irányt változtattunk, s számomra egy addig még ismeretlen utcán haladtunk. Közben vonakodásommal végre lassításra bírtam erőszakos vezetőmet. Egyre sűrűbben tekintettem hátra, mert ismeretlen úticélunk nyomasztóan hatott rám.

Hirtelen megálltam, a lendülettől a kölyök keze lecsúszott csuklómról. Ő erre idegesen kapott felém, de én egy kézmozdulattal megnyugtattam, hogy nem szököm el. Miközben ismét egy kanyargós sikátorban haladtunk, észrevettem, hogy már jól bent járunk a szegénynegyedben. A gyerek pár lépéssel előttem haladt, s ha lassítottam, akkor mindig intett, hogy kövessem. Az is zavart rendületlen menetelésünkben, hogy minden sárkunyhóból figyelő szemek szegeződtek rám. Az emberek többsége nem nézett ki a házából, de a rések mögött sokszor megpillantottam néhány fekete szembogár csillanását. Úgy éreztem, bármelyik pillanatban kironthatnak fegyverben, s én akkor sohasem térek vissza hazámba.

Próbáltam szaporázni lépteimet, hogy utolérjem társamat, benne valahogy megbíztam. Arra gondoltam, hogy ő védelmet nyújthat számomra. Egy ideig fejben tartottam az eddig megtett útvonalat, de a sivár utcák egyformasága hamar összezavart. Átkoztam magam, hogy miért nem hoztam tollat és papírt, amire feljegyezhettem volna útvonalunkat. Törtem a fejem, vajon hová visz utunk? Kell-e ez nekem?

Lelkemben azonban vágytam az ismeretlen kalandra. Arra már rájöttem, hogy itt senki sem akar kirabolni, megölni, hiszen már régen megtehették volna. Már majdnem tíz óra volt. A közel négy órai gyaloglás kifárasztott. A türelmem elfogyott, már nem vágytam a kalandra. Próbáltam megmagyarázni a fiúnak, hogy nem megyek tovább, de ő csak mutogatott az égre, a nap felé, amiből lassan megértettem, hogy már nem tarthat soká utunk.

Elhatároztam, hogy még egy órát követem a kis vadorzót, de az óra leteltével visszafordulok, és ebben nem akadályozhat meg semmi sem. Fáradtságom kissé agresszívvá tett, ezt csak fokozta az, hogy már jó ideje elhagytuk a lakott települést.

Lábaim alatt a száraz köves talaj erősen tartotta magát. Én viszont attól tartottam, hogy talpam felhólyagosodik, ami a visszautat megnehezítette volna számomra. Féltelmem azért is nőtt, mert éreztem, hogy a tűző nap forrósága elől lassan árnyékba kellene húzódnom.

Csodáltam elszánt vezetőm erejét és kitartását. Ő végig egy iramban haladt célja felé, és tette ezt mezítláb, az éles kövekkel mit sem törődve, étlen, szomjan, kialvatlanul.

Éreztem, nem bírom tovább, és szinte abban a pillanatban elhagyott elszántságom és vele együtt erőm is elfogyott. Lerogytam. Kísérőm akkor odaugrott hozzám s próbált felsegíteni, de én elhagytam magam. Vézna kis teste megfeszült, de nem bírt velem. Fejemmel intettem, hogy nem megyek tovább. Erre ő még kétségbeesettebben próbált lábra állítani, a maga nyelvén kérlelt és kiabálva mutogatott menetirányunk felé. Elég sok idő eltelt, mire megértettem, hogy egy barlang van a közelben és ott pihenhetünk. Utolsó erőmet is összeszedve felálltam és intettem, hogy induljunk. Szitkozódtam magamban, saját felelőtlenségemet okolva. Úgy éreztem, menten elpusztulok, hogyha nem kerülhetek árnyék alá.

A barlang nem volt bizalomgerjesztő, bejárata azonban hús sötétséget lehel. Másra nem is vágytam, csak elbújni a tűző nap elől. A gyermek eltűnt a sötétben, s én tapogatózva próbáltam utolérni. Néha elengedtem egy cudar káromkodást, mert megcsúsztam a sziklákön. Szemem percekön belül megszokta a sötétséget, így újra felfedeztem magam

előtt vezetőmet. A meredeken lefelé vezető folyosó lassan egyre jobban kiszélesedett. A barlang valójában barlangrendszerből állhatott, és mi valószínűleg az egyik összekötő-folyosón jutottunk el egy óriási terembe. A falak nyirkosak voltak, néha éreztem és hallottam, ahogy a mennyezetről és a falakról lecsöppen egy-egy vízcsepp. Víztükröt pillantottam meg magam előtt. A kölyök egy kiemelkedő szikla mellé guggolt, s lábait egyenként megmosta a vízben. Ahogy közelebb mentem, hallhatóvá vált a barlangi tavat tápláló forrás halk csobogása. Leheveredtem a kötömb mellé, hátamat a sziklához támasztottam, és kezemet belemártottam a csörgedező ér frissen beömlő vizébe.

Meglepődtem a hűvös víz érintésétől. A kinti forráság után hideg borzongás futott végig a hátamon. Szokatlan volt, hogy a zárt barlangban nem volt vaksötét. Felnéztem, és láttam, hogy a sziklamennyezet apró résein átszűrődik némi napfény. Ez a gyér fény mégis varázssá, hangulatossá tette ezt a helyet. A barlangterem oldalfalait azonban homály fedte.

A gyerek intett, hogy nyugodtan pihenjek. A megerőltető meneteléstől megéheztem s megszomjaztam. Hátizsákomban kotorászva néhány konzervet vettem elő. Kísérről érdeklődve figyelte ténykedésemet s örömmel kapott a felé nyújtott kétszersült és a kibontott konzerv felé. A kulacsomban lévő üdítő – mely szinte felforrt az idevezető úton – nem nyerte meg barátom tetszését. Ő inkább a forrás hűsítő vizét választotta. Én, félve a fertőzésektől, inkább a saját italomnál maradtam.

Ebédünk elfogyasztása közben némán bámultunk egymásra. Nem értettem meg, hogy tulajdonképpen mit keresek itt, de az ebéd elfogyasztása után ismét erősnek éreztem magam. A barlang csendje, a víz csobogása felébresztett bennem valami ősi érzést. Lehunytam a szemem és azt képzeltem, megválok a civilizációtól. Eltűnnek gondjaim, bajaim. Nem kell a jövőmmel foglalkoznom. Csak a mának élek. Nincs karrier. Nincs rohanás. Nincs határidő. Nincs főnök. Béke van, nyugalom. Nincs fájdalom, éhség. Csend van.

Már nem éreztem a hátamon a kő hidegét. Nem éreztem az időt. Lebegtem, ringatóztam. Szemem kinyitottam, kerestem társamat, de annyi erőt sem éreztem magamban, hogy megmozdítsam a fejemet. Szememre mázsás kövek nehezedtek. Küzdöttem, de éreztem, hogy alulmaradok. Szemeim le-lecsukódtak.

■ Erős, szikrázó fény térített magamhoz. Hunyorogva ocsúdtam fel. Tenyeremet a vakító fény felé nyújtva próbáltam árnyékot vetni szememnek, közben kétségbeesve, a levegőbe kapaszkodva felültem. Hasztalan kerestem ifjú vezetőm alakját a vakító fénytől megvilágított barlangban. A fiút sehol sem láttam. Rájöttem, hogy egyedül vagyok, ettől még jobban elfogott a rémület. Helyemről felugorva az egyik közeli szikla-kitüremkedéshez tapadtam. Felemelt jobb kezemmel védtem az arcom, s hunyorogva kerestem e különös jelenség okát. Döbbenet tapasztaltam, hogy a szikrázó fényforrás nem sugároz hőt felém, csak egyszerűen és megmagyarázhatatlanul előttem volt. Döbbenetem csak fokozódott, mikor ráébredtem arra, hogy a fény nem tölti be az egész barlangot, hanem pontosan szemben velem, kettő-három méterre tőlem, egy két méteres sugarú körben, embermagasságig tart. Olyan érzésem volt, mintha a föld megnyílt volna előttem.

A fény egyre erősebb lett, a látható szikrázás azonban abbamaradt. Feszülten, mozdulatlanul vártam, a menekülés gondolata fel sem merült bennem. A fény erőssége közben elérte maximumát, és a villongás végképp abbamaradt.

Egy ember vékony alakjának árnyékát véltem felfedezni a fénygömb közepében. Nem akartam hinni a szememnek, s akkor talán nem is hittem. A férfialak körvonala homályos volt, de tisztán láttam, amint kissé oldalra széttárt kézzel tenyérrel előre – felém fordulva – egyenesen állt. Láttam, hogy meztelenségét egy lepelszerű anyag takarta. A kissé hosszúkás arc és a vállára omló haj ismerőssé tette. Úgy éreztem, rengetegszer láttam már ezt a férfit. Láttán nyugalom szállt rám. Testem forrónak éreztem, amint a hűvös verejték végigszaladt arcomon.

Döbbenetemből egy hirtelen fényfelvillanás rázott fel.

A barlang koromsötétjében még sokáig égett a szemeim előtt egy fényes folt, melyet akkor is láttam, mikor a szemeimet behunytam. Az egész jelenség olyan volt, mintha az elektromos ívhegesztés fényébe néztem volna. Még sokáig mozdulatlanul vártam, de nem történt semmi. A sötétben azon tűnődtem, hogy valóban megtörtént-e az előbbi esemény, vagy csak álom volt az egész. Olyan hirtelen lett vége, hogy szinte meg sem tudtam győződni arról, hogy mit láttam.

Négykézláb tapogatózva, pár métert előre csúsztam, de a jelenségre utaló jelet, égésnyomot vagy szagot nem tudtam felfedezni. A történetek valódiságáról csak a fénytől elvakult szemeim győztek meg. Perceken belül ez az egyetlen bizonyítékom is szertefoszlott, mert már kezdtem a sziklafalak alakját felismerni, látásom ismét helyreállt. Összeszedtem szétszórt holmimat. A barlang csendjét csak a kis ér csobogása törte meg. Elindultam arrafelé, amerre a barlang kijáratát sejtettem.

A barlang bejáratán átszűrődő egyre erősebb fénysugár fájón hasított a sötétséghez hozzászokott szemembe. A nap már jóval túljutott delelőjén. A hőség ellen küzdött a már jól ismert erősödő szélzúgás, mely a sivatag felől nap-nap után kergette az éles kis porszemeket. Ameddig a szem ellátott, nem volt sehol egy élő ember.

Egyedül voltam.

Mivel mindig a város felé fújt a szél, így a széliránnyal megegyezően indultam el, s pár órai gyaloglás után sikerült elérnem az oltalmazó házakat. A sivatagi szél már javában tombolt.

A visszaút nehezét már megtettem, korábbi izgatottságom mértéke enyhült, hideg fejjel próbáltam az elmúlt eseményeket időrendi sorban felidézni. A jelenség okát azonban továbbra sem sikerült megfejtennem, mint ahogy arra sem sikerült rájönnöm, hogy a bennszülött fiú mikor, hogyan és hová tűnt el a barlangból. Az, hogy a fiút többé soha sem láttam, igazolta sejtésemet, hogy amit mutatni akart, azt láttam azon a napon. Nem tudtam, hogy mit láttam, de úgy éreztem, látnom kellett.

■ Másnap már a hazautazáshoz kellett készülődni. Sokszor kitekintettem az utcára az ablakomból, de nem véltem ismerőst felfedezni. Mivel hiába vártam a fiút, délután útnak indultam, végigjártam azokat a helyeket, ahol az előző napokban megfordultam. Közben a fejemben egyre csak a megmagyarázhatatlan látomás járt. Az idő sajnos egyre gyorsabban múlt, és én annál inkább nem akartam hazatérni. Tettem még egy kirándulást a barlanghoz, de az előző napi kalandom sajnos nem ismétlődött meg.

A szállodába hazaérve már csak a jelenségre tudtam gondolni. A portások gyér angol tudása miatt kérdezgetéseimre csak azt a választ kaptam, hogy ősrégi babona övezi a barlangot, helyi szokás, nem érdemes vele törődni.

Éjszaka nem tudtam aludni, ahányszor kilestem szobám ablakán, annyiszor fogott el a remény, hogy a fiú az utcán áll, de nem volt többé ott.

Lassan hajnalodott, s tudtam, ahogy a nap egyre feljebb kapaszkodik az égen, az én időm úgy fogy el. Már előre rettegettem a perctől, mikor a szálloda egyetlen Land Rover terepjárója megáll a bejárat előtt és én végleg távozom a városból, hogy repülővel elhagyjam ezt a száraz, szegény és gazdag, kopár és gyönyörű országot.

Elmélkedésemből egy hangos, rekedt dudaszó zavart fel és én gépiesen, fáradt és merev arccal, megtörten, kezemben a csomagjaimmal vonultam le a lépcsőn. Komótosan, mintha még most is az időt húznám, fizettem, s a szálloda bejáratán besűrödő erős napfény felé fordulva – lehet, hogy köszönés nélkül – távoztam. Tudtam, sohasem lesz még egyszer annyi pénzem, hogy ide eljőjsek. A szívem összeszorult.

■ Az autó már jó pár perce robogott velem, a város utcái egyre elhagyottabbak lettek. Akkor nem értettem igazán, miért fáj a távozás.

Hirtelen egy nyurga alakra lettem figyelmes. Szívem azonnal a torkomba ugrott, de még mielőtt a sofőr vállára tehettem volna a kezem, ráébredtem, hogy csak egy haverozó kisgyerek az, aki tőlem, a robogó nagy autóban ülő ismeretlentől, baksist remél. Hosszasan néztem még a város után. A város zaja egyre jobban halkult, s az autó motorhangjába csak az erősödő szél zúgása vegyült.

Búcsúztam a várostól. Éreztem, hogy találkozásunk életre szóló volt. Már nem az az ember voltam, aki valaha megérkezett.

A terepjáró halk, monoton, de megnyugtató duruzsolása és a felkavart homokszemek tánca némaságba taszította sofőrömet. Hallgattam én is, csak a kilométeróra számlálója kattogott a csendben.

Távolodtam a várostól, melyről akkor már tudtam, hogy örökre magához láncolt.

